

Особливості національної АТО

Влад КОСТРОВ

26

Антитерористична операція (АТО), яку проводять українські силовики в Донецькій і Луганській областях, з огляду на ситуацію в цих регіонах і безпосередню близькість кордону з Російською Федерацією має певні особливості. Насамперед АТО – це єдиний реальний спосіб відстояти нашу територіальну цілісність і не дозволити сусідній країні, цій, без перебільшення, імперії зла й брехні, відірвати від нашої держави, слідом за Кримом, ще й Донбас. В операції задіяно низку силових структур, армійських частин усіх родів військ, зокрема авіацію, артилерію й бронетехніку. Для розуміння специфіки АТО на Донбасі розглянемо ситуацію, що склалася там у квітні-травні цього року.

Віткі

Згадаймо, що до проголошення обох невизнаних «республік» активно підштовхував Кремль і фінансував його як альтернативу проваленій «федералізації» України. Створення на Сході цих двох проросійських терористичних утворень від початку мало на меті максимально дестабілізувати ситуацію в нашій державі й не допустити реалізації її європейського вибору. Все це робилося в рамках неоголошеної путінської гібридної війни проти України або, як її ще називають на Заході, Путін-крига.

Путін-криг у перекладі з німецької – «війна Путіна». Це свого роду повзучий варіант блицкригу, німецького винаходу, що означає блискавичну війну. В 1939–40 роках нацистський вермахт продемонстрував тактику блицкригу в європейському театрі воєнних дій. У її основу було покладено дії мотомеханізованих і бронетанкових частин, здатних за підтримки авіації швидко пробивати оборону супротивника й долати величезні відстані, захоплюючи важливі адміністративні центри й вузли комунікацій у глибокому тилу. Характерною рисою нацистського блицкригу була масована пропагандистська кампанія, покликана впливати на супротивника, його війська й цивільне населення, зломити їхню волю до опору й в остаточному підсумку заздалегідь забезпечити успіх наступу. Так було в Польщі, Голландії, Бельгії, Данії, Норвегії, Франції й частини в СРСР.

Творці Путін-крига також використовують тактику, апробовану нацистами. Тепер вона служить новому агресору, котрий убивається в тогу одноосібного переможця гітлерівського нацизму. Кремль також активно веде

проти нас ідеологічну диверсію, під якою слід розуміти цілеспрямований вплив на світогляд потенційної жертви шляхом поступового комплексного й масштабного довготривалого прищеплення свідомо неправильних цінностей з метою формування в її свідомості якщо не ворожого, то як мінімум байдужого ставлення до національних інтересів власної країни. Для проведення диверсії задіяні спецслужби РФ, а також пропагандистський апарат горезвісної керованої демократії. Так було колись, починаючи від часів розпаду колишнього СРСР, в молдавській Наддністрянщині, Грузії, Південній Осетії, Абхазії, а пізніше й у Криму, так відбувається й нині на Південному Сході України.

Не варто думати, що відносини РФ із іншими країнами ідеальні й безхмарні. Так, на початку 2013 року в Росії через грубе порушення нею умов контракту на оренду космодрому Байконур вибухнув дипломатичний конфлікт із Казахстаном. А навесні 2014-го, незабаром після кримських подій, один високопоставлений російський парламентарій заявив привселюдно, що, мовляв, північні райони Казахстану, заселені переважно етнічними росіянами, свого часу були передані казахам нібито незаконно. Паралель із подіями в Криму виявилася занадто очевидною, немов це була спробна куля на реакцію казахстанської сторони на можливу анексію «споконовічно російських» територій. І реакція не забарилася: Астана терміново розпочала посилення своєї військової присутності у прикордонних із РФ північних областях, а російського посла викликали до

МЗС Казахстану, де офіційно порадили утриматися від масового роздавання георгіївських («власівських») стрічок із приводу Дня Перемоги 9 травня громадянам республіки, що потенційно загрожувало порушенням громадського порядку. Такий ось близький приклад з Митного союзу вічних правителів. Із зростанням шовінізму й великоросійського націоналізму на тлі анексії Криму «смуґасті» активізувалися також на сході Білорусії й у країнах Балтії, але це тема окремої розмови.

Проведенню операції спецслужб РФ передують агресивна інформаційно-психологічна підготовка, іноді багаторічна, в якій використовують усі доступні засоби пропаганди й агітації, зокрема підтасування фактів, брехню й відверту дезінформацію. Така пропаганда, багаторівнева й тривала, покликана впливати як на населення самої Росії, граючи на націоналізмі й шовіністичних настроях, так і на громадян держави – потенційної жертви агресії, особливо там, де є хоч якісь протестні настрої. Усередині такої країни поволі формується майбутня «п'ята колона», зі своєю ідеологією й поглядами на майбутнє (а, по суті, це минуле). Що являє собою й чим може завершитися така пропагандистська кампанія, ми добре знаємо із сумного досвіду недавніх подій у Криму й на Донбасі. Крім фінансування й ідеологічного впливу на населення, для Путін-крига характерне також масове засилення на територію України «туристів Путіна» – спеціально підготовлених громадян тієї самої Росії, Криму й Наддністрянщини для участі в масових протестних акціях в українських містах, аби додати їм більшої агресивності.

Ще до початку проведення АТО Україна обмежила в'їзд на свою територію цих самих «туристів», завдяки чому вдалося знизити напругу на мітингах у Донецьку, Харкові, Дніпропетровську, Миколаєві й послабити, а потім і зовсім звести нанівець ефект від операції із дестабілізації України під назвою «Російська весна», яку проводили спецслужби РФ. Відповіддю Кремля стала радикалізація дій проросійської агентури й перехід від масових акцій з вимогами федералізації й проведення референдуму, які більшість населення Донбасу все-таки не підтримала, до радикальніших дій на території України. Кінець квітня знаменувався захопленням адмінбудівель Донецької ОДА й обласного управління СБУ в Луганську. На зміну колишнім «мирним» акціям прийшли більш агресивні й неприкриті вимоги відокремлення від України, які сепаратисти від імені населення Донбасу спочатку озвучили, а потім, у повній відповідності до кримського сценарію, підкріпили проведенням «референдуму» із заздалегідь передбачуваними й заданим у Москві результатом.

Усе це видавалося таким несерйозним, що не було визнано ні в Києві, ні в інших столицях світу, ні навіть у Москві. Разом із тим, попри невизнання обох опереткових утворень, Кремль продовжував їх підтримувати, а коли сили АТО почали активно боротися з бойовиками, через кордон налагодили масовані поставки новітнього озброєння, бронетехніки й спорядження. Більше того, на території РФ відкрито стали вербувати найманців для участі в бойових діях на Донбасі. Все це супроводжувалося гучною пропагандистською кампанією в проурядових ЗМІ РФ, що активно підігрівали українофобські настрої.

З урахуванням цих обставин українські силовики були змушені періодично змінювати тактику дій у зоні проведення АТО. Відповідно, сама операція, на превеликий жаль більшості народу України, розпочиналася вкрай обережно, мляво, зустрічаючи збройний опір, призупинялася й т. п., а потім

відновлювалася. У ЗМІ це називалося поновленням активної фази. Було очевидно, що не все в наших силовиків виходить гладко, особливо, що стосується понесених втрат і невдач під час перших спроб визволення Слов'янська та Краматорська. До речі, російські організатори обрали Слов'янськ вузлом оборони не випадково. По-перше, його розташування дає змогу блокувати шлях до Донецька з боку материкової України. По-друге, місто відоме й тим, що в роки Великої Вітчизняної війни дало країні 12 Героїв Радянського Союзу. Цю обставину також використовували в ході пропагандистської підготовки операції заколотників. Зрештою, не останню роль у роздмухуванні антиукраїнських настроїв у Слов'янську (а також у Маріуполі й інших містах Донбасу) відіграла позиція політичних партій, керівництво яких на місцевому рівні від самого початку відкрито виступило на боці сепаратистів.

На думку експертів, цього в штабі АТО могли не знати, звідси й неправильна оцінка ситуації, й недооцінка супротивника. Причинами можна назвати слабку розвідку на всіх рівнях, відсутність координації й бойової злагодженості підрозділів різних родів військ. Усе це спричинило перші бойові втрати й затримало визволення Слов'янська й Краматорська. Позначилися також інші фактори, такі, як досить сильна, особливо спочатку, підтримка сепаратистів населенням, котре відверто перешкоджало просуванню військових колон. Позначилося й зрадливість місцевих структур МВС і СБУ, котрі без бою здали загарбникам перші адмінбудівлі в Донецьку й Луганську. Усі ми пам'ятаємо відео, на якому велика група горлівських міліціонерів складала присягу сепаратистам. Більше того, саме зрадники видали бойовикам деякі тактичні плани силовиків у рамках АТО, зокрема про підготовку захоплення силами «Альфи» одного з ватажків бойовиків, Безлера. В результаті операція зірвалася, а самі офіцери групи захоплення потрапили в полон, де їх жорстоко катували й знущалися над ними.

Потім були втрати бронетехніки в районі Слов'янська, а російські «спецназівці», котрі діяли на боці сепаратистів, незабаром почали збивати літаки й вертольоти, використовуючи для цього переносні зенітні ракетні комплекси (ПЗРК). За даними на кінець липня, сили АТО втратили вже 19 літаків і вертольотів різних типів. І чомусь тільки після того, як під Луганськом був збитий Іл-76 із десантниками на борту, на тлі кричущих порушень штабами всіх рівнів елементарних правил таємності в зоні дії бойовиків і за цілковитого нехтування тактичною розвідкою раптом заговорили і про можливий витік інформації.

У можливість цього було легко повірити, тому що органам військової контррозвідки довго не надавали належного значення. Війна змусила активізувати й українську контррозвідку. Як показала оперативна перевірка, справді, був витік секретної інформації агентурним шляхом. При цьому в штабі АТО й у Мінборони оперативники СБУ виявили й заарештували офіцерів, котрі працювали на російській спецслужбі.

Цим «кротам» (так на жаргоні спецслужб називають ворожих агентів) платили більше, ніж свого часу простим учасникам проросійських мітингів або блокування військових колон сил АТО. За деякими даними, один тільки шпигун, який діяв у штабі АТО, одержав понад 70 тис. доларів. І високооплачувані зрадники в офіцерських і генеральських (!) погонах певний час повідомляли супротивникові все, що могли: склад сил АТО, плани і маршрути пересування військ. Це давало змогу бойовикам, котрі діяли під керівництвом російських спецслужб, особливо на початку, коли в них ще не було важкої техніки, із випередженням маневрувати своїми силами, влаштувати засідки, що призвело до втрат в живій силі й техніці силовиків. Це теж особливість, яку чомусь спочатку не взяли до уваги, хоча АТО проводилась під егідою СБУ й, здавалося б, контррозвідка у військах у воєнний час мала бути налагоджена передусім. Але, як то кажуть, краще пізніше, ніж ніколи.

Розвідка

Приблизно так само, методом спроб і помилок, відбувалося становлення розвідки в зоні АТО. На щастя, на відміну від російської практики війн у Чечні, українські військові від початку діяли обережно, намагалися по можливості уникати ризикованих дій колонами бронетехніки в населених пунктах, надаючи перевагу блокаді й точковим ударам по супротивнику. Помітні також слабкості координації й взаємодії різнорідних сил, що й не дивно, беручи до уваги фактичне становлення в бойових умовах нової української армії й інших силових структур. Але

тільки переконливий приклад визволення Маріуполя від бойовиків, проведеного фактично без втрат завдяки ретельній розвідці сил і засобів супротивника, показав нашим військовим начальникам усіх рівнів безсумнівну важливість цього сегмента сил. Напевне, вояки використовують безцінний бойовий досвід, набутий раніше, щоб за рахунок розвідки уникнути подальших втрат при діях у районі мегаполісів – Луганська й особливо Донецька.

Одне з важливих завдань проведення АТО – не допустити знищення промислових підприємств регіону.

Тим часом Путін-криг націлений саме на підірив економіки України. Це й згортання двосторонніх відносин, і нескінченні торговельні війни, сирні, м'ясні, картопляні або шоколадні, які Кремль із заavidною наполегливістю безупинно генерує вже не перший рік. Навіть сьогорні, коли «Россельхознадзор» під вочевидь надуманим приводом раптом забороняє імпорт із України великих партій сиру й іншої молочної продукції, кадрові російські військові, котрі воюють на боці бойовиків, підривають у містах Донбасу мости, залізничні колії, заводи, об'єкти енергетики й водопос-

тачання. З'явилися навіть дані про плани евакуації або виводу з ладу такого важливого об'єкта, як завод «Луганськтепловоз», до якого вельми небайдужий російський бізнес.

Силам АТО доводиться стикатися й із несподіванкою іншого роду. Безумовно, воєнні дії в густонаселеному Донбасі, на жаль, спричиняють жертви серед цивільного населення. Але навіть це використовують терористи. Більше того, прагнучи по можливості залякати населення на підконтрольній їм

території, розпалити ненависть до українських силовиків, бойовики практикують терористичні обстріли житлових кварталів із усіх видів зброї, зокрема із застосуванням РСЗВ «Град», списуючи це на дії українських військових.

Це ланки одного ланцюга й мета їх одна – послабити економіку сусіда, створивши йому додаткові проблеми й змусити його бути більш зговорливим. Скажімо, у питаннях закупівель газу. Або транзиту. Або острова Тузла в Керчен-

ській протоці. Або договору про базування в Криму Чорноморського флоту РФ. Деякі питання з анексією Криму, відпали самі собою з анексією Криму, але це тільки на перший погляд. Після його повернення доведеться їх, згідно з нормами міжнародного права, переглядати й, напевно, денонсувати останній, тоді цей «Чорний» флот буде змушений вибиратися з українського Севастополя й шкода, що Україна не здогадалася зробити це раніше.

Чорний полковник поверне вкрадене

28

25 липня в ЗМІ було повідомлення, що РФ припиняє передачу української техніки та озброєнь, захоплених у Криму. Мабуть, передавати вже немає чого.

Судячи з даних української військової розвідки, ці зброя та техніка передаються в дедалі більших масштабах бойовикам на Донбасі. Це не тільки автоматична зброя, ПЗРК або РПГ, а й бронетехніка, системи залпового вогню «Град» тощо. Повідомлялося також про перекидання на один із аеродромів у Ростовській області РФ шести захоплених на авіабазі Бельбек українських винищувачів МіГ-29. Щонайменше двічі фіксувалася поява цих машин із українськими розпізнавальними знаками в небі над районом проведення АТО, включаючи Донецьк і Луганськ. У першому випадку одиночний літак здійснював розвідку, у другому – завдав удару по житлових кварталах у станції Луганській, до того ж у нічний час. Бомбардуванню передувала скоординована в часі точкова акція бойовиків зі знищення поста повітряного контролю ППО на українській території, що контролював обстановку в районі кордону з РФ, де літак-порушник проник у повітряний простір нашої держави. Жодної військової потреби бомбити станцію, залишену напередодні бойовиками, не було, особливо вночі. Більше того, як відомо, українські пілоти не мають великого досвіду нічних польотів на відміну від російських. Це терористичне бомбардування широко висвітлювалося проросійськими ЗМІ. Постає закономірне запитання: що це, як не провокація в найкращих традиціях нацистського «третього рейху»? І де ще та коли проявляє себе ці вкрадені машини-примари з пілотами-провокаторами?

Так чи інак, а в діях Росії проглядається схильність до таємних операцій, причому навіть там, де, здавалося б, прийнято вирішувати питання дипломатичним шляхом. До того ж Путін витяг зі свого далекого чекістського минулого не

найкращі якості бійця невидимого фронту. Забувши про «холодну голову, гаряче серце та чисті руки». На жаль, усі ці три благородні заповіді «залізного Фелікса» він давно порушив. Напевно, коли анексував Крим в Україні або ще раніше, коли відняв у Грузії Абхазію й Південну Осетію? А може, коли прокотилася хвиля вибухів будинків у Росії – Москві та Волгодонську з використанням гексогену? Коли розстрілювали й стирали з лиця землі бунтівний Грозний та інші чеченські міста? Або коли труїли газом сотні москвичів, які опинилися в заручниках у терористів у день прем'єри «Норд-осту?»...

Утім, це тепер неважливо. Керована демократія в Росії вже еволюціонувала у тверду вертикаль влади, на вершині якої воцарився один із найзаможніших у світі людей – маленький, злодійкуватий, наскрізь брехливий і мстивий чорний полковник, одержимий манією величності, всездозволеності та бажанням царювати вічно. Йому є що втрачати, та й зупинитися він уже не може. Увесь режим кремлівських карликів після Революції людської гідності в Україні приречений боротися за власне виживання, бо успішний європейський приклад сусідньої слов'янської держави, поза будь-яким сумнівом, може виявитися заразливим для Росії, де аж ніяк не все гаразд, і насамперед в економіці.

Нині ми спостерігаємо не просто зростання агресії та націоналізму в Росії. Це лише частина свідомого культивування імперських настроїв на користь відновлення колишнього СРСР, що відбувається там під керівництвом Кремля. На це спрямовані всі його зусилля у сфері пропаганди, починаючи зі шкільних підручників. Пропаганди цінностей «Русского мира», кампанії вихвалання життя «добрих імператорів» Росії й навіть Л. Брежнєва, котрого ще донедавна прийнято було обвинувачувати в «застої», боротьбі з інакомисленням, уведенні військ до Афганістану тощо. Не випадковий також озвучений в Москві дивні, як може видатися на

перший погляд, заклик судити вже престарілого экс-президента М. Горбачова за розвал СРСР. Утім, як свідчить практика, до заяв Кремля варто прислухатися всерйоз, бо слідом за ними цілком можливі конкретні й неонов'язково адекватні дії, що загрожуватимуть безпеці України.

А тепер, урахувавши реальний розвиток подій у зоні АТО, повернімося до перших масових жертв ідеологічної диверсії російських спецслужб. Ними стали надто охочі помітингувати в Донецьку, Луганську, Харкові чи Одесі, за вказівкою з Москви закликаючи (залежно від розміру проплаченої зі скарбниці ФСБ або ГРУ РФ суми) то до федералізації, то до відділення від України, то до приєднання до Росії. Вони блокували просування українських військових частин, причому на ранньому етапі антитерористичної операції, коли все ще можна було вирішити швидко й порівняно малою кров'ю. Хотілося б запитати сьогодні в тих жителів передмість Слов'янська, що блокували колону дніпропетровських десантників на самому початку проведення АТО, у яку суму обійшовся нашій державі їхній псевдопатріотизм, не кажучи вже про втрати як серед військових, так і простих городян. І чи вартувало все це тих 200 гривень на кожну їхню продажну душу? Розповідають, це саме населення зі сльозами на очах зустрічало українських вояків у Слов'янську та Краматорську. Цілком можливо. Але в тому-таки Краматорську наших бійців обстріляли в першу ж після звільнення міста ніч. Це теж правда. А частина місцевого населення, хто не пішов з бойовиками, як і раніше, залишається вороже налаштованою. Не відмовляючись, утім, від продовольчої допомоги, що її роздавали ті ж українські військові. Може, протверезлює подіє на найбільш твердолобих вид зруйнованих будинків, зокрема й житлових, а також масові поховання загиблих, улаштовани бойовиками за вказівкою Гіркина навколо Слов'янська та в його центрі...

Примітно таке: щораз, коли обстановка в районі проведення АТО змінюється не на користь бойовиків, Кремль починає демонстративно концентрувати поблизу кордону з Україною війська та бойову техніку, проводить різного роду навчання й тренування. Так відбувається й нині. Схоже, тим самим кремлівський диктатор прагне залякати Україну й шантажувати Захід, і насамперед енергозалежну від поставок із Росії Європу, аби та відмовилася від запровадження санкцій. Спочатку це

почасти спрацьовувало й активну фазу АТО якщо не звертали, то принаймні уповільнювали. Сьогодні ж обстановка докорінно змінилася на користь України. Наступ у зоні АТО, незважаючи ні на що, не припиняється, бойовий дух у підрозділах високий. Та й санкції проти Кремля вже працюють.

Також зрозуміло, що й Путін усе-таки не наважується на відкриті втручання своїх збройних сил у конфлікт на Сході України, бо щиро боїться секторальних санкцій

США, які можуть означати крах російської економіки, орієнтованої переважно на експорт енергоносіїв. Але навіть без цього внаслідок уже чинних американських санкцій позбавлення низки провідних російських банків можливості перефінансування за кордоном цілком здатне вже восени нинішнього року якщо не обвалити економіку путінської імперії неправди і зла, то перевести її у стан невагомості в очікуванні близького краху та падіння.

За розум людей і їхні серця

АТО має не лише воєнний вимір. Важлива також перемога в боротьбі за серця та спосіб мислення наших співвітчизників на Донбасі й загалом на південному сході країни. У держави та всього громадянського суспільства попереду складна боротьба на ідеологічному фронті, протистояння потужній і зухвалій пропагандистській машині неправди агресора. Тому навіть здобуття воєнної перемоги на Донбасі не означатиме розв'язання всіх накопичених у регіоні економічних і політичних проблем. І надалі доведеться протистояти повзучій експансії Кремля. Відновлювати економіку Донбасу й узагалі підвищувати економічний добробут країни водночас із євроінтеграцією.

Є думка, що із завершенням активної фази АТО (мається на увазі цілковитий розгром бойовиків на Сході країни) від Росії треба відгородитися захисною стіною, щоб убезпечити себе в майбутньому від проникнення в Україну будь-яких порушників.

Та чи буде цього досить? Адже жодна захисна стіна, навіть найсучасніша, вздовж україно-російського кордону не зможе гарантувати нашої безпеки. Зрештою, історія пам'ятає чимало випадків, які це підтверджують. Не врятувала Китай Велика стіна, котру з волі китайських імператорів зводили протягом довгих десятиліть для прикриття Піднебесної від спустошливих набігів монгольських завойовників. Як не врятувала й Францію лінія Мажино вздовж кордону з Німеччиною: з початком війни німці просто оминули її з флангу й вийшли французькій армії в тил. Не довго протрималася також знаменита Берлінська стіна. Крах цього символу холодної війни позначився возз'єднанням Німеччини.

З-поміж подібних аналогів існує ще захисна стіна вздовж усього кордону Ізраїлю з арабськими сусідами. Оснащена за останнім словом техніки, патрульована

вдень і вночі із суходолу та з повітря, вона певною мірою дає ізраїльському військово-політичному керівництву змогу ефективно забезпечувати режим безпеки кордонів своєї держави. Але, треба розуміти, жодна захисна стіна, не вічна й не гарантує сама по собі безпеки кордонів, якщо це не доповнюватиметься комплексом дипломатичних, військово-політичних та економічних заходів. Інакше кажучи, об'єктивно Україна має гостру потребу в надійному та щільному перекритті кордонів із РФ. А здобуття нею статусу військового союзника США без входження до НАТО за аналогією з іншими країнами світу (Японією, Австралією, Південною Кореєю, Ізраїлем) дасть змогу не лише отримати військово-економічну допомогу Сполучених Штатів і НАТО, а й у поєднанні із уже запровадженими проти Росії міжнародними санкціями вплинути на гарячі голови в Кремлі. І дарма пан Лавров нині дивується: незрозуміло, мовляв, чого й у зв'язку з чим Захід вимагає своїми санкціями від Росії. Та цілком йому зрозуміло, а із здобуттям Україною згаданого статусу стане ще зрозуміліше. Вкрадене доведеться повернути.

Завершення військової фази АТО автоматично не означатиме нормалізації ситуації на нашому східному кордоні. Тому, вочевидь, доведеться порушувати питання про будівництво на всьому його протязі тієї ж таки захисної стіни, яку в народі вже влучно охрестили Коломойською. Мабуть, за аналогією з Великою китайською.

З урахуванням усіх обставин Коломойському стіну Україна має зводити не самотужки, бо це надто дороге задоволення, а разом із Євросоюзом, котрий не менше за нас зацікавлений у перекритті потоку контрабанди зі сходу. Насамперед наркотрафіку. Й за відповідного підходу української сторони ця мета цілком досяжна. Крім сухопутного, належить зміцнити й морський кордон на Азовському

та Чорному морях. Випадки використання російськими спецслужбами швидкохідних катерів для нелегального перекидання з Криму та Єйська на південь Донецької області диверсантів і зброї, а також обстріли з моря українських прикордонних постів свідчать про необхідність значного посилення дислокованих у Маріуполі підрозділів прикордонної охорони, оснащення їх додатковими швидкохідними катерами, патрульними літаками, гелікоптерами й іншою технікою. Отже, потребує істотного зміцнення кордон уздовж усього азовського узбережжя, а також між Херсонською областю та окупованим Кримом. Усе це має здійснюватися за умови випереджальної діяльності українських спецслужб, насамперед розвідки й контррозвідки. Згадаймо, скількох втрат зазнали силовики саме через брак розвідданих, а також невчасне виявлення ворожої агентури на військових об'єктах.

Окрім спорудження захисної стіни, Україні потрібно буде розв'язати цілий комплекс проблем, що стосуються піднесення рівня життя депресивних районів південного сходу, відновлення колишніх і створення нових виробничих потужностей і, відповідно, робочих місць. А головне – очиститися від засилля в місцевих органах влади регіону проросійських елементів, докорінно переглянути та якісно підсилити інформаційну політику для створення проукраїнського інформаційного простору в інтересах забезпечення громадян повною й правдивою інформацією про те, що відбувається у світі та країні, та для протидії російській пропаганді. Це допоможе боротися з потоком безсовісної неправди, яку роками на нашій території безкарно та зухвало поширювали російські ЗМІ. Окремо на міжнародному рівні разом із Молдовою доведеться ініціювати вирішення питання про ліквідацію військових баз РФ у Придністров'ї, роз-

ташованих у небезпечній близькості до нашого кордону. Напевно нам треба ухвалити закони про інформатію, про протидію сепаратизму й посилення міри відповідальності за зазіхання на національну єдність країни, поширення свідомо провокаційних закликів, використання іноземної символіки та прапорів іноземних держав тощо. На жаль, усвідомили це ми лише сьогодні, коли впритул стикнулися з неспровокованою масованою та спланованою іноземною агресією проти нашої держави в не звичайній, але від цього не менш підступній формі Путін-кригу. Розуміння цього факту настійно потребує перезавантаження Верховної Ради України, тобто її перевиборів, адже неприйняття нинішнім її складом низки життєво важливих для об'єднання країни у воєнний час законів об'єктивно ставить

під загрозу національну безпеку України.

Нам належить боротися за своїх громадян, за тих, хто потрапив у полон, хто мимоволі опинився на окупованих територіях (це і Крим, і Донбас), а також тих, хто став жертвою проросійської пропаганди. Це наш обов'язок. Зрештою, кожний відвойований у цій боротьбі громадянин означатиме зменшення кількості прихильників сепаратизму бодай на одиницю.

Світова спільнота, й Україна в тому числі, очікує від Російської Федерації адекватної реакції на те, що відбувається. Тим часом остання демонструє відверте ігнорування власної історії, нехтування норм міжнародного права й нерозуміння фундаментальних тенденцій світового розвитку. Неприкрита підтримка бойовиків, постачання їх усім необхідним,

включаючи важке озброєння, танки, реактивні системи залпового вогню та зенітно-ракетні комплекси великої дальності, пряма участь громадян РФ (як найманців, так і кадрових військових) у бойових діях на боці бойовиків на Донбасі, нарешті, прямі обстріли території України з території РФ – приклади того. Найпевніше, збитий 14 липня в зоні АТО на висоті близько 6000 метрів український транспортний Ан-26 аж ніяк не міг бути вражений ПЗРК і став жертвою зенітної ракети великої дальності, запущеної з території РФ або ж проросійськими бойовиками. Це міг бути той-таки комплекс «Бук», ракета котрого невдовзі вразила малайзійський «Боїнг-777».

Загибель 298 людей, які перебували на борту збитого літака, взагалі ставить бойовиків і їхніх кремлівських покровителів поза законом.

День авіації України

30

серпня

«Ан-178» – наше майбутнє!»

29 липня на ДП «Антонов» завершено стапельне складання фюзеляжу першого екземпляра нового середнього транспортного літака Ан-178. Із цього моменту на підприємстві розпочалися роботи з остаточного складання машини: стикування основних агрегатів планера (крила, хвостового оперення, пілонів тощо), монтажу літакових систем, відпрацювання літакового устаткування й підготовки до першого вильоту та початку сертифікаційних випробувань. Уперше на ДП «Антонов» під час проектування та будівництва нового літака застосована в повному обсязі безпалімова технологія проектування та виготовлення виробу, заснована на розробці в сучасному PLM-середовищі NX/TeamCenter електронних анотованих 3-D моделей, що дало змогу значно скоротити час і трудомісткість проектування, запуску у виробництво й виготовлення першого зразка нового літака.

Ан-178 є подальшим розвитком сімейства Ан-148 і Ан-158, базові літаки якого призначені для перевезення від 68 до 99 пасажирів. Вони добре зарекомендували себе під час експлуатації в різних кліматичних і погодних умовах, на ґрунтових і висотних аеродромах.

Створення Ан-178 відповідає потребам ринку. Сучасною тенденцією розвитку рампової військово-транспортної авіації є заміна середніх чотиримоторних турбогвинтових літаків на двомоторні, які за близької годинної витрати пали-

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ва мають значно більшу продуктивність завдяки більшій крейсерській швидкості. «Ан-178» – наше майбутнє! – зазначив президент – генеральний конструктор ДП «Антонов» Дмитро Ківа. – Ми створюємо цю машину, складаючи в неї неабиякий досвід старшого покоління «антоновців» у поєднанні з новітніми технологіями, що їх успішно опановує та впроваджує наша молодь. Фінансується проект за рахунок зароблених нашим колективом коштів. Ми переконані, що Ан-178 посяде гідне місце серед транспортних літаків світу. Він зможе прийти на зміну славнозвісним транспортникам Ан-12, яких випущено понад 1400 екземплярів, і С-160, виготовлених у кількості більш як 200 машин».

Ан-178 ефективно виконувати всі основні завдання військово-транспортного літака, серед яких – матеріально-технічне забезпечення військ, парашутне десантування вантажів на платформах або невеликих військових підрозділів, перевезення поранених, транспортування легкої техніки, доставка устаткування та двигунів. Окрім того, унікальна особливість літака Ан-178 полягає у можливості перевезення всіх існуючих у світі пакетованих вантажів, зокрема й великогабаритних морських контейнерів 1С, що робить його незамінним транспортним засобом для матеріально-технічного забезпечення збройних сил, а також у разі комерційної експлуатації й в умовах надзвичайних ситуацій.